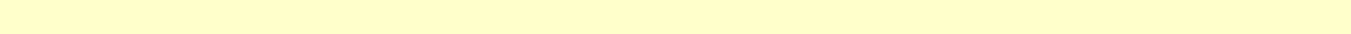

หลังพบกับคราบน้ำตา..ทำให้เราพบกับมิตรภาพ

นำเสนอเมื่อ : 11 พ.ย. 2552

ในวันที่ฉันร้องไห้ ฉันพร่ำโทษตัวเอง

ทำไมถึงเป็นคนอ่อนแอ

ทำไมต้องยอมแพ้กับคำพูดของคนอื่น

ทำไมต้องเก็บคำพูดคุณแล้ว ๆ คนนั้นมาใส่ใจ

ทำไมถึงไต่กลางรอกไห้ตอหน้าใคร ๆ เคยขนาดนั้น

ทำไมต้องทำตัวเหมือนเด็กโมโหจ๊กโต

ทำไมต้องมานั่งโมโหตัวเอง

ทำไมฉันไม่เกลียดเคาไป

ทำไมต้องยอมแพคนอย่างมัน ...

แพ้เค้าแล้วต้องมานั่งร้องไห้ ..เผ้าแต่โทษและโมโหตัวเอง
คิดแล้วก็เอาแต่เจ็บใจ

เล่าให้ใคร ๆ ฟังกี่เอาแต่ร้องไห้
ทำไม ทำไม ทำไม ทำไมไม่ต้องเสียใจ ..
และทำไมต้องร้องไห้

ร้องไห้เพราะฉันแพ้ไง...

ฉันไม่อยากเป็นคนขี้แพ .. ฉันไม่อยากเป็นคนอ่อนแอ ...

แต่พอกลับมาคิดอีกที ..
การเสียใจและพ่ายแพ้ครั้งนั้น...กลับได้รับและรู้อสิ่งดี ๆ
กลับมา มากมาย

ฉันได้รับรู้ว่า ใครบ้างที่เป็นห่วงฉัน...

ฉันได้รับรู้ว่า วันที่ฉันต้องเสียใจ...ใครที่มาปลอบใจฉัน
ฉันได้รับรู้ว่า ขณะที่หน้าตากำลังพร่างพรู
แบบไม่รู้วามันจะหยุดได้เมื่อไหร่
กลับมีใครคนหนึ่งที่ทำให้หน้าตานั้นแห้งลงได้ ...
และไม่ไหลตออีกเลยเพราะเรื่องนี้

ฉันได้รับข้อความที่มีความหมายดี ๆ พร้อมกับมืออุ่น ๆ
ที่สัมผัสฉัน

..ขณะที่หน้าตานั้นกำลังจะล้นออกมวจากตา...
ได้รับรู้ว่า คนที่เราคิดว่าเคาจะปกป้องเราได้ ...
เคาไม่ต้องการที่จะปกป้องเราเลย?

ต้องขอบคุณคำพูดแย่ ๆ ในวันนี้
ที่ทำให้ฉันได้รับมิตรภาพดี ๆ จากใครหลาย ๆ คนมากมาย...

ขอบคุณ สำหรับ หลาย ๆ คน..ที่เป็นกำลังใจ..
ขอบคุณ สำหรับ คำพูดที่คอยปลอบใจฉัน
ขอบคุณ สำหรับ มืออุ่น ๆ ที่สัมผัสกัน
ขอบคุณ ที่ทำให้วันนี้เป็นวันที่แสนดี
ขอบคุณ สำหรับ
ข้อความที่ดีและมีความหมาย..ที่เคยเป็นกำลังใจให้ฉันคนนี่
ขอบคุณ สำหรับทุกสิ่งที่ดี ๆ
ขอบคุณ คนดีที่เป็นกำลังใจ
และ ขอขอบคุณที่ทำให้ฉันหยุดร้องไห้...นะคนดี
ขอขอบคุณทุกคนจริง ๆ จากใจ.....

กับวันนี้ เราจะสู้ต่อไป ไม่ว่าหนทางข้างหน้าจะ เจอะอะไร
จะท้อไปทำไม จะถอย มาสักก้าวจะเป็นไรไป
จะเดินไปที่ละขั้น เพื่อให้จุดหมายที่ฝันนั้น..เป็นจริง.

ขอบคุณsiamsouth

เอ็นดูเกลอไข่ แม่!!!!เอ๋อ

